

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Să iubim

pe Domnul Nostru Isus Hristos!

PARTEA II.

(Urmare.)

Intr'o zi a zis Isus cătră Sfânta Terezie: *Orice lucru, care nu-mi dă gust mie ori ce lucru care nu-mi place mie este deșertăciune.* — Oh! de am pricepe cu toții acest adevăr! —

„Ci un lucru trebuie” — ne spune Isus Hristos în sfânta Evanghelie . . . Nu e de lipsă și nu trebuie să fim bogați în lumea aceasta. să fim stimați, cinstiți de alții, să petrecem o viață ușoară, comodă, să avem veste de om învățat; — toate acestea nu trebuesc, ci un singur lucru e de lipsă și trebuie: a iubi pe Dumnezeu, și a face voea lui. — Pentru acest singur scop El ne-a zidit, și ne păzește, ne susține viața, și numai așa putem ajunge în Raiu. — Dumnezeu zice cătră fiecare suflet, mireasa sa: Pune-mă ca semn pe inima ta, și pe brațul tău, pentru ca spre mine să-ți îndreptezi toate dorințele tale și toate lucrările tale; pe inima ta, pentru ca să nu între altă iubire decât numai a mea; pe brațul tău, pentru ca în toate cele ce le faci, să nu ai alt scop, altă țintă, decât pe mine. — Oh cât de frumos aleargă spre desăvârșire acela, care în toate lucrările sale nu privește decât numai la Isus Hristos, și nu pofteste altceva decât să-i dea gust, să-i facă pe placul său! . . .

Așadară aceasta trebuie să fie toată grija noastră, de a dobândi adevărata iubire cătră Domnul Nostru Isus Hristos. — Părinții sufletești ne arată cari sunt semnele de pe cari se cunoaște adevărata iubire. — Iubirea, zic ei, este fricoasă, și frica ei nu e alta, decât a face vre-o neplăcere lui Dumnezeu. . . Iubi-

rea e generoasă (darnică), pentru că încrezută în Dumnezeu — nu se spărie de a se apuca de ori ce lucru cât de greu, — pentru mărirea lui Dumnezeu . . . — iubirea e tare, fiindcă învinge toate poftele cele rele, chiar și în mijlocul ispitelor celor mai puternice și în amărăciunile cele mai întunecoase. Iubirea e ascultătoare, pentru că îndată cearcă să împlinească glasurile cele dumnezești. Iubirea e curată, pentru că iubește pe Dumnezeu singur, și singur numai pentru că este vrednic de toată iubirea. — Iubirea e arzătoare, pentru că ar vrea să aprindă pe toți, și să-i vadă înflăcăriți de dumnezească iubire. — Mai încolo e îmbătătoare, căci face să viețuiască sufletul ca și afară de sine, ca și când nu ar simți și nici nu ar mai avea simțiri pentru lucrurile pământești, îngrijorată numai să iubească pe Dumnezeu. — Apoi e împreunătoare, căci unește strâns voința zidirei, cu voința ziditorului său. — În urmă iubirea e doritoare, pentru că umple sufletul de dorințe de a lăsa acest pământ, pentru a zbură și a se uni desăvârșit cu Dumnezeu în patria fericită, ca să-l iubească acolo cu toate puterile. —

Dar nimeni nu ne învață mai bine cari sunt semnele adevăratei dragoste dumnezești, și cum să o deprindem, ca marele propovăduitor al dragostei Sfântul Pavel. — El în cea dintâi epistolă a sa cătră Corinteni în capul XIII ne spune mai întâi, că fără dragoste omul este o nimică toată, și nu are nici un folos. — Așa că și dacă ar avea o credință atât de mare, încât să mute munții din un loc în altul, cum a făcut Sfântul Grigore făcătorul de minuni, episcopul Neocesareei (vezi Nr. 6: *Dumnezeu și Preasfânta Treime*, la pag. 32, din Biblioteca poporală creștină din Maramureș) dar nu ar avea dragoste, el nu plătește nimică . . . Dacă și-ar

împărți toate averile sale la săraci, dacă ar suferi de bună voie mucenicie, dar fără de dragoste, așa că aceasta ar face-o pentru alt scop, și nu pentru a plăcea lui Dumnezeu, nu i-ar fi de nici un folos. — Apoi Sfântul Pavel ne arată semnele adevăratei iubiri, și deodată ne învață să deprindem acele virtuți, cari sunt fiicele dragostei. — Iată toate cuvintele Sfântului Pavel în locul sus pomenit: „De aș grăi în limbile omenesci și înge-rești, iară dragoste nu am, făcutu-m'am ca niște aramă sunătoare și chimval răsunător (cari nu aduc nici un folos instrumentului ce cântă.) — Și de aș avea prorocie, și de aș ști toate tainele și toată știința, și de aș avea toată credința, încât să mut și munții: iară dragoste nu am, nimica nu sunt.

Și de aș împorți toată avuția mea (săracilor, însă nu din dragoste față de Dumnezeu), și aș da trupul meu să-l arză, iară dragoste nu am, nici un folos nu-mi este. — Dragostea îndelung rabdă, se milostivește, dragostea nu se îndărătnicește, nu se trufeste, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se întărătă, nu gândește răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. — Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduște, toate le rabdă. — Dragostea niciodată nu scade (nu pieră, nu se sfârșește nici în cer) . . . Și acum rămâne credința, nădejdea, dragostea, acestea trei: iară mai mare dintre acestea este dragostea. (Sf. Pavel 1 Cor. cap. XIII.) (Sfârșit.)

ca să ducă la îndeplinire planurile lui asupra poporului israelit. Din acest motiv nu numai că a ramas în contact continuu cu aceste împărății, dar o parte din trecutul lui să desfășoare chiar pe pământul lor. Pentru aceea nu numai cărțile istorice a vechiului testament pomenesc mereu aceste popoare, și împărății, ci și profetii în vorbirile lor în continuu se reflectează la dânșii.

Istoria poporului israelit era din început condiționat de planul dumnezeesc al recumpărării neamului omenesc, pentru aceea și dezvoltarea lui nu se bazează exclusiv pe normele dezvoltării naturale, ci mai mult pe făgăduințele dumnezești. Acestei meniri corespunde și țara, care i-a fost destinată ca loc de așezare. De trebuia să fie ocupată prin arme, prin făgăduința dumnezească, îi era asigurată și a ajuns în stăpînirea lui pe baza promisiunilor și în urma oblăduirii speciale a lui Dumnezeu.

Pentru aceea acest pământ trebuia să fie dăruit de natura într'un mod deosebit de fertilitate și frumseță. Sf. scriptura în repețite rânduri îl numește pământ bun, minunat „unde curge lapte și miere, cel mai frumos din toate pământurile.” (Ez. 20, 6.)

De alta parte era expus puterilor potrivnice a naturii și politice, între două împărății puternice, ambele cu culturi milenare desăvârșite deja când Moise dedea legea, împărății cari pururea se certau pentru ege-monia orientului.

În aceasta poziție poporul israelit trebuia să recunoască dependența lui atât în inșiși existența lui ca și în dezvoltarea lui politică și culturală de ajutorul destinației lui în ordinea darului. Și dacă acest popor în mod ingrat a uitat acest adevăr, acele puteri potrivnice au fost instrumentele de pedeapsă în mâna Dumnului, de cari s'a servit să-l constrângă să revină la adevărul desconsiderat.

Poporul israelit a fost chemat să transmită și să comunice tuturor popoarelor speranța în mântuirea neamului omenesc: „Lărgește locul cortului tău — strigă Isaie (54, 2—4) către acest popor — și întindă se covoarele locașurilor tale, nu te opri, lungește funiile tale, și întărește țărșii tăi, căci te vei întinde la dreapta și la stânga, și semanța ta va moșteni popoarele.”

Așezat în bazinul mediteran, la incru-cișarea celor mai importante drumuri de

Din Istoria Biblică A VECHIULUI TESTAMENT.

1. Introducere.

Geografia țării sfinte.

Miezul istoriei vechiului testament este istoria poporului israelit pe pământul făgăduinței. Scena întreagă însă pe care se desfășoară istoria sfântă este cu mult mai întinsă. Poziția centrală a pământului sfânt a avut ca urmare, ca aceasta istorie a fost în mare măsură influențată nu numai de starea culturală, și politică a țărișoarelor învecinate, dar într'o măsură cu mult mai mare de apropierea celor mai mari două împărății din acele timpuri, de a Egyptului și a imperiului Assyro-Babylonian, între cari era așezat. De aceste două împărății s'a servit Dumnezeu

comunicație între miază-zi și miază-noapte, resărit și apus, descoperirile dumnezești făcute poporului ales, au fost făcute în fața tuturor popoarelor: „Iacă l-am pus în mijlocul neamurilor, și fărăilor din jurul lui... în mijlocul teu voi face judecăți în fața popoarelor.” (Ez. 5, 5. Idt. 5.)

(Va urma.)

Din catehism.

79. Ce s'a întâmplat cu Isus după moartea lui ?

Trupul lui s'a pus în mormânt iară sufletul lui s'a coborît în limb la cei drepți de mult morți.

Sub cuvântul limb înțelegem acel loc unde erau adunate laolaltă sufletele celor drepți morți înainte de Hristos unde înainte de actul răscumpărării a Mântuitorului nu au putut să ajungă la vederea lui Dumnezeu, și au așteptat sosirea Mântuitorului.

Hristos a coborît în limb ca sufletele aceluia, cari prin credință, speranța și iubirea în Mesia cel promis s'au îndreptat, și sau curățit de urmele păcatului să-i ducă buna vestire despre răscumpărarea întâmplată, și ca să-i ducă cu sine în raiu. „Hristos odată a suferit pentru păcate, cel drept pentru cei nedrepți, ca să aducă la Dumnezeu omorându-se cu corpul dară înviind cu spiritul. În care s'a și dus și a predicat spiritelor în închisoare (Ps. I. 3, 18, 19.)

Apostolul la acest loc ne învață, că Hristos ca să satisfacă pentru păcatele noastre a murit după trup, însă sufletul a trăit mai departe, a coborît — fiind viu — la sufletele ținute în închisoară, ca să predice lor.

Ce însemnează la acest loc cuvântul predicare ? După limbajul testamentului nou a predica înseamnă a spune veste bună i. e. despre răscumpărarea neamului omenesc, cum spune apostolul : „Suindu-se la înălțime, robil'a robime și a dat daturi oamenilor. Însă ce este „suiu-s'a“ ; fără numai că s'a și pogorât întâiu la părțile mai de jos ale pământului. Cel ce s'a pogorât este acelaș, care, s'a și suit mai pe sus de toate ceriurile ca să umplă toate.” (Ef. 4, 8, 9.)

Sufletul lui Hristos după ce s'a despărțit de trup pe lemnul crucii, și până la înviere a trebuit să fie undeva, în ceriu nu

a putut să fie, „căci încă nu m'am suit la Tatăl meu” (Io. 20. 17.) nici pe pământ „căci stirpitu-s'a din pământul celor vii,” (Is. 5. 3. 8.) prin urmare i'a ramas numai locul în limb.

Acțiunea catolică.

Sub titlul : „De tine este vorba !” ziarul elvețian catolic „Sentinela” (Die Schildwache) din Bâle (Basel) aduce un rezumat din cele ce scrie Dr. Johannes Messner în „Neues Reich” despre „punctul de plecare al acțiunii catolice.” Mulți dintre cititorii noștri se vor întreba, poate, ce este acțiunea catolică ?

Din cele de mai jos se va pricepe ușor, că acțiunea catolică este ceva mai mult decât îndeplinirea minimului de datorii creștinești, catolice. Și de fapt, dacă cineva are credință vie și dragoste creștină față de aproapele său, este imposibil ca el să nu dorească ca și aproapele său să fie adevărat om și creștin, prin urmare va da ajutor cu vorba, cu fapta cu jertfa de sine oricărei opere catolice, după puterile sale : astfel se naște dela sine acțiunea catolică. „În unire stă putere”, zice un proverb, care amintește acea promisiune solemnă a Domnului : „Când doi sau trei vor cere ceva în numele meu, li-se va da lor”. Prin urmare, acțiunea catolică este colaborarea bunurilor creștini, punând umăr la umăr, ban lângă ban, rugăciune lângă rugăciune, ca să întărească împărăția Domnului pe pământ, să se îmbărbăteze reciproc, să aline suferințele sufletești și trupești ale omenirii, ale săracilor, să dea ajutor muncii și străduințelor preoților, binecuvântarea Cerului fiindu-ne asigurată solemn de Domnul Isus Hristos prin cuvintele mai sus arătate.

Deci cu puteri unite voim combaterea întunerecului, imoralității, necredinței, lașității chiar a celor slabi de caracter, voim succesul celor bune, cucerirea, pentru Dumnezeu a lumii, domnia lui Hristos pă pământ pe care încearcă să o întunece cu ajutorul așa zisei științe, — chiar în sufletul celor de bună voință, — stăpânul întunerecului, a perversității, ce se lăfăește nerușinat astăzi în artă, în literatură, în știință.

„Să nu uităm niciodată, — spune ziarul elvețian, — că tot ce este mare provine din adâncirea și întărirea fiecărei personalități în parte, a fiecăruia dintre noi” și continuă astfel :

„La fiecare în parte trebuie să înceapă acțiunea catolică și fiecare să fie la postul său, la care a fost chemat, în meseria sa, fiecare având chemarea și meseria de a mări domnia lui Hristos-Rege pe pământ. Căci aceasta este primul și cel mai important apostolat : ca fiecare să evidențieze, să scoată în

lumină, în propria sa persoană, în propria sa viață și meserie acea domnie a lui Hristos. A arăta lumii realizarea vie în viața noastră a învățării Domnului, iată ce va fi pururea primul și cel mai important mijloc de a propaga pe Hristos în lume.

La fiecare dintre noi, la tine, dragul meu creștin și frate, începe acțiunea catolică! Niciunul să nu lipsească, niciunul nu este de prisos, căci niciunul nu este scutit de a sluji lui Hristos. Fiecare deci trebuie să servească în toate faptele și purtările sale lui Hristos Regele nostru al tuturor, pentru ca astfel în toată societatea omenească să domnească Hristos cu adevărat.

Omul de Stat să îngrijească ca în chestiunile de bază ale poporului său, — presupus creștin, — să nu comande decât normele lui Hristos; Reprezentanții poporului, ca pentru poporul creștin pe care-l reprezintă, cu adevărat să reprezinte și năzuințele și voința poporului de a fi conform cu creștinismul, cu normele și urmarea lui Hristos; Tații, în calitate de capi ai familiei creștine, ca copiii lor să audă în cuvintele lor, chiar cuvintele Regelui Hristos; Mamele creștine, ca în dragostea lor copiii să înțeleagă suflul și reflexia luminoasă a nețărmuritei iubiri a lui Hristos. Copiii, ca să devină preferații Aceluia, care vrea ca toți să fie ca copiii.

La fel tineri și fecioarele trebuie să arate că în curăția lor să lucească un reflex a curăției, a cantității Celui Prea Curat între curăți și să aibă astfel putere pentru marile probleme ce le rezervă lor Hristos Regele în maturitatea vieții lor; Preoții, mai ales, ca să se consume cu jertfă de sine pentru sufletele semenilor, lășind împărăția lui Hristos pe pământ. Literatul, scriitorul, ca în fiecare vorbă ce o trimite în lume, să răsune buna veste a lui Hristos cel puțin să nu o degradeze; învățătorul, profesorul fie la universitate, fie la umila școală de sat, ca ale sale cuvinte să poarte pe Hristos în inimile copiilor, ce bat în fața lui pline de așteptare; Antreprenorul, ca să vadă în lucrătorii săi imaginea lui Hristos, al Regelui tuturor; Lucrătorul, ca în serviciul în care este pus de

Dumnezeu, să mărească prin munca sa cinstită pe Hristos Regele său; Funcționarul, ca să știe în orice moment, că ordinea ce trebuie să o mențină, face parte din ordinea împărăției fericirii ce o pretinde Hristos Regele pe pământ; Judecătorul, ca să nu uite niciodată, că dreptatea ce o împarte, o împarte în numele lui Hristos-Regele Regilor: Medicul, ca în opera sa de toate zilele să se vadă mâna binefăcătoare a aceluia, care străbătea țara vindicând și împrăștiind binefaceri.

Fiecare, absolut fiecare, trebuie să-și trăiască viața sa de creștin, întreagă, în slujba lui Hristos-Regele, căci atunci Hristos va domni din nou în toată societatea, spre binele vieții publice și particulare, numai atunci va domni iarăși dreptatea liniștea și fericirea pe pământ.

„Sentinela Catolică.”

Scrisoarea enciclică a sfântului părinte Papa Piu XI. despre adevărata unire religioasă îndreptată către Patriarhi, Primați, Arhiepiscopi, Episcopi și alți Ordinari locali, care în întreaga lume a produs o adâncă impresiune, a apărut în broșură separată cu o precuvântare (Scurtă lămurire) a Preasf. Ep. Mihail Robu al Iașilor și cu un adaus de rugăciune către Maica Sfântă pentru a obține prin mijlocirea ei întoarcerea bisericilor despărțite la unitatea credinței.

O mică cârticică este aceasta și ar fi de dorit să se găsească în casele tuturor cărturarilor fie de ori ce condițiune. Prețul 4 Lei. Se poate procura la Librăria Asociațiunii Sighet.

A apărut cea mai ieftină carte de rugăciuni pentru pruncii școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*” Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii maramureșene în Sighet (Piața Unirii 25).

Calendar săptămânal.

14 — 20 Aprilie 1929.

- 14. Dumineca Purtătoarelor de mir. (Ev. Marc. 15. 43.) P. Martin † 655.
- 15. Luni. Inocențiu.
- 16. Marți. Agapia.
- 17. Mercuri. C. Acachie † 536.
- 18. Joi. P. Ioan † 1527.
- 19. Vineri. Pafnutie.
- 20. Sâmbătă. C. Teodor.

